VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2017. gada 26. oktobrī*

Eiropas Savienības preču zīme – Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes "Klosterstoff" reģistrācijas pieteikums – Absolūti atteikuma pamati – Aprakstošs raksturs – Preču zīme, kas var maldināt sabiedrību – Regulas (EK) Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b), c) un g) apakšpunkts (tagad Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta b), c) un g) apakšpunkts) – *EUIPO* agrākā prakse

Lieta T-844/16

Alpirsbacher Klosterbräu Glauner GmbH & Co. KG, Alpirsbahe [*Alpirsbach*] (Vācija), ko pārstāv *W. Göpfert* un *S. Hofmann*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*), ko pārstāv *A. Schifko*, pārstāvis,

atbildētājs,

par prasību par *EUIPO* Apelācijas piektās padomes 2016. gada 6. oktobra lēmumu lietā R 2064/2015-5 par pieteikumu reģistrēt vārdisku apzīmējumu "Klosterstoff" kā Eiropas Savienības preču zīmi.

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*], tiesneši K. Kovalika-Baņčika [*K. Kowalik-Bańczyk*] un K. Makiokī [*C. Mac Eochaidh*] (referents),

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 29. novembrī,

ņemot vērā atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 1. martā,

ņemot vērā, ka trīs nedēļu laikā pēc paziņojuma par tiesvedības rakstveida daļas pabeigšanu neviens lietas dalībnieks nav iesniedzis pieteikumu par tiesas sēdes noturēšanu, un saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 106. panta 3. punktu nolemjot prasību izlemt bez tiesvedības mutvārdu daļas,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 2015. gada 13. aprīlī prasītāja, *Alpirsbacher Klosterbräu Glauner GmbH & Co. KG*, Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojam (*EUIPO*) iesniedza Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu saskaņā ar grozīto Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) (aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2017. gada 14. jūnija Regulu (ES) 2017/1001 par Kopienas preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.)). Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārdisks apzīmējums “Klosterstoff”.

2 Preces, attiecībā uz kurām ir pieteikta reģistrācija, ietilpst 32. un 33. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un attiecībā uz katru no šīm klasēm atbilst šādam aprakstam:

– 32. klase: “alus un alus produkti; dzērienu maisījumi uz alus pamata, bezalkoholiskie dzērieni, tostarp bezalkoholiskais alus; dzērienu gatavošanai paredzēti izstrādājumi”;

– 33. klase: “alkoholiskie dzērieni, izņemot alus; spirtotie dzērieni un liķieri, it īpaši viskijs, stiprie alkoholiskie dzērieni, čagu vīns; alkoholisko dzērienu maisījumi, izņemot dzērienus uz alus pamata; alkoholisko dzērienu gatavošanai paredzēti izstrādājumi”.

3 Ar 2015. gada 4. septembra lēmumu pārbaudītājs ir noraidījis pieteiktās preču zīmes reģistrāciju, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b), c) un g) apakšpunktu (tagad – Regulas 2017/1001 7. panta 1. punkta b), c) un g) apakšpunkts).

4 2015. gada 13. oktobrī prasītāja saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu (tagad – Regulas 2017/1001 66.–71. pants) iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzību par pārbaudītāja lēmumu.

5 Ar 2016. gada 6. oktobra lēmumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) *EUIPO* Apelācijas piektā padome noraidīja apelācijas sūdzību. Šajā sakarā, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma 15. un 16. punktā Apelācijas padome norādīja, ka, ciktāl reģistrācijai pieteiktajā preču zīmē ir vācu valodas vārdi, ir jāņem vērā vāciski runājošā sabiedrība vai tāda, kas pārvalda vācu valodas pamata vārdu krājumu un kas ir samērā informēta, uzmanīga un apdomīga. Otrkārt, apstrīdētā lēmuma 17.–26. punktā tā norādīja, ka vārds “klosterstoff”, kurš sastāv no vārdiem “kloster” un “stoff”, apzīmē preces, kuru sastāvā ir alkohols, kuras nāk no klostera vai ir ražotas šajā vietā. Tā uzskatīja, ka reģistrācijai pieteiktais vārdiskais apzīmējums veido vienkāršu divu vārdu kombināciju, kuru savienojums ir aprakstošs attiecībā uz šādām precēm: “alus un alus produkti; dzērienu maisījumi uz alus pamata; dzērienu gatavošanai paredzēti izstrādājumi”, kuras ietilpst 32. klasē, un “alkoholiskie dzērieni, izņemot alus; spirtotie dzērieni un liķieri, it īpaši viskijs, stiprie alkoholiskie dzērieni, čagu vīns; alkoholisko dzērienu maisījumi, izņemot dzērienus uz alus pamata; alkoholisko dzērienu gatavošanai paredzēti izstrādājumi”, kuras ietilpst 33. klasē. Tādēļ apstrīdētā lēmuma 26. punktā tā secināja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktu šīs preču zīmes reģistrācija attiecībā uz iepriekšminētajām precēm ir jāatsaka. Treškārt, apstrīdētā lēmuma 27.–33. punktā Apelācijas padome atzina, ka attiecībā uz iepriekšminētajām precēm reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei nepiemīt atšķirtspēja minētās regulas 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, jo tajā ir tikai ietverta norāde, ka attiecīgo produktu sastāvā ir klostera izcelsmes vai tur ražotais alkohols. Tādējādi patērētājs, redzot šo apzīmējumu, nespēs identificēt to komerciālo izcelsmi. Ceturtkārt, Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 34.–37. punktā norādīja, ka attiecīgā reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir maldinoša šīs regulas 7. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, jo tā liks patērētājam domāt, ka bezalkoholisko dzērienu sastāvā ir alkohols, un tādējādi attiecīgā preču zīme nevar tikt reģistrēta attiecībā uz šādām precēm:

“bezalkoholiskie dzērieni, tostarp bezalkoholiskais alus”, kuras ietilpst 32. klasē. Piektkārt, apstrīdētā lēmuma 38. un 39. punktā tā atzina, ka apstāklis, ka dažādas preču zīmes, kuras ietver elementu “stoff”, ir reģistrētas iepriekš, nav noteicošs, lai izvērtētu reģistrācijai pieteiktās preču zīmes likumību.

Lietas dalībnieku prasījumi

6 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

7 *EUIPO* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

8 Pamatojot savu prasību, prasītāja būtībā norāda četrus pamatus. Pirmkārt, Apelācijas padome, secinot, ka reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir aprakstoša attiecībā uz konkrētajām precēm, neesot ievērojusi Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktu. Otrkārt, Apelācijas padome, secinot, ka reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei nav atšķirtspējas Regulas Nr. 207/2009 izpratnē, esot pārkāpusi šīs tiesību normas 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Treškārt, Apelācijas padome esot kļūdaini secinājusi, ka reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir maldinoša attiecībā uz dažām no konkrētajām precēm Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē. Ceturtkārt, Apelācijas padomē būtībā neesot ievērojusi savu agrāko lēmumpieņemšanas praksi.

Par pirmo prasības pamatu – Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu

9 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Apelācijas padome, uzskatot, ka reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir aprakstoša attiecībā uz konkrētajām precēm Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē, esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā.

10 *EUIPO* apstrīd šo argumentu.

11 Atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktam nereģistrē “preču zīmes, kas sastāv tikai no apzīmējuma vai norādes, kas tirdzniecībā var kalpot, lai norādītu veidu, kvalitāti, daudzumu, paredzēto nolūku, vērtību, preču ražošanas vai pakalpojumu sniegšanas ģeogrāfisko izcelsmi vai laiku un citas preču un pakalpojumu īpašības”. Šīs regulas 7. panta 2. punktā (tagad – Regulas 2017/1001 7. panta 2. punkts) ir noteikts, ka minētās regulas 7. panta 1. punkts ir piemērojams arī tad, ja pamatojums reģistrācijas atteikumam pastāv tikai kādā Eiropas Savienības daļā.

12 Atbilstoši judikatūrai Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkts nepieļauj situāciju, kad tajā minētie apzīmējumi vai norādes būtu rezervēti tikai vienam uzņēmumam tādēļ, ka tie reģistrēti kā preču zīmes. Šīs normas mērķis tātad ir aizsargāt vispārējās intereses, kas prasa, lai ikviens varētu brīvi izmantot šādus apzīmējumus vai norādes (spriedumi, 2002. gada 27. februāris, *Ellos/*ITSB (“ELLOS”), T-219/00, EU:T:2002:44, 27. punkts, un 2012. gada 2. maijs, *Universal Display*/ITSB (“UniversalPHOLED”), T-435/11, nav publicēts, EU:T:2012:210, 14. punkts; skat. šajā nozīmē spriedumu, 2003. gada 23. oktobris, ITSB/*Wrigley*, C-191/01 P, EU:C:2003:579, 31. punkts).

13 Turklāt apzīmējumi vai norādes, kas tirdzniecībā var tikt izmantoti, lai apzīmētu to preču vai pakalpojumu īpašības, attiecībā uz kuriem ir pieteikta reģistrācija, saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktu ir uzskatāmi par tādiem, kas nevar pildīt preču zīmes pamatfunkciju, proti, identificēt preces vai pakalpojuma komerciālo izcelsmi, tādējādi sniedzot iespēju patērētājam, kurš ir iegādājies ar preču zīmi apzīmēto preci vai pakalpojumu, vēlākas iegādes gadījumā atkārtoti izdarīt to pašu izvēli, ja pieredze ir bijusi pozitīva, vai izdarīt citādu izvēli, ja tā ir bijusi negatīva (spriedums, 2012. gada 2. maijs, “UniversalPHOLED”, T-435/11, nav publicēts, EU:T:2012:210, 15. punkts; skat. šajā nozīmē spriedumu, 2003. gada 23. oktobris, ITSB/*Wrigley*, C-191/01 P, EU:C:2003:579, 30. punkts).

14 No tā izriet, ka, lai uz apzīmējumu attiektos Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētais aizliegums, tam ir jābūt pietiekami tieši un konkrēti saistītam ar attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem, lai ļautu konkrētajai sabiedrības daļai uzreiz un bez jebkādām pārdomām uztvert attiecīgo preču un pakalpojumu vai kādas no to īpašībām aprakstu (skat. spriedumu, 2014. gada 16. oktobris, *Larrañaga Otaño*/ITSB (“GRAPHENE”), T-458/13, EU:T:2014:891, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

15 Visbeidzot ir jāatgādina, ka apzīmējuma aprakstošā rakstura vērtējums var tikt veikts tikai, no vienas puses, saistībā ar to, kā to uztver konkrētā sabiedrības daļa, un, no otras puses, saistībā ar konkrētajām precēm vai pakalpojumiem (skat. spriedumu, 2005. gada 7. jūnijs, *Münchener Rückversicherungs-Gesellschaft*/ITSB (“MunichFinancialServices”), T-316/03, EU:T:2005:201, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

16 Ievērojot šos apsvērumus, ir jāpārbauda, vai – kā to apgalvo prasītāja – Apelācijas padome, secinot, ka reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei ir aprakstošs raksturs, ir pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

17 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 15. un 16. punktā atzina, ka reģistrācijai pieteiktās preču zīmes aprakstošā rakstura uztveres ziņā konkrēto sabiedrības daļu veido plaša vāciski runājošā sabiedrība vai tāda, kas pārvalda vācu valodas pamata vārdu krājumu. Par attiecīgās sabiedrības daļas uzmanības līmeni Apelācijas padome nosprieda, ka tā ir samērā informēta, uzmanīga un apdomīga. Šajos vērtējumos nav pieļautas kļūdas, un prasītāja tos nav apstrīdējusi.

18 Otrkārt, Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 17.–26. punktā norādīja, ka, vērtējot kopā un atbilstoši to kombinācijai, jēdzieni “kloster” un “stoff” ir aprakstoši tādā nozīmē, ka attiecīgā sabiedrības daļa tos uztverot kā norādi uz produktiem, kuru sastāvā ir alkohols un kuri nāk no klostera vai ir ražoti šajā vietā. Vispirms, balstoties uz vārdnīcu *Duden*, tā norādīja, ka vārds “stoff” norāda uz alkoholu, un atzina, ka nav nozīmes tam, ka ir runa par šī jēdziena nozīmi, kas tiek lietota sarunvalodā. Argumentu par vārda “stoff” daudznozīmīgo raksturu Apelācijas padome tāpat uzskatīja par nenozīmīgu, jo vismaz viena no šī vārda iespējamajām nozīmēm norāda uz konkrētajām precēm. Pēc tam tā norādīja, ka attiecīgā sabiedrības daļa ir pieradusi redzēt klosteru attēlus vai nosaukumus saistībā ar spirtotajiem dzērieniem. Tādējādi tā norādīja, ka vārdi “klosterbrauerei” (klostera alus darītava) un “klosterbier” (klostera alus) ir pazīstami alus lietpratēju vidū, jo dažādi alus veidi tiek brūvēti klosteros vai abatijās. Tā arī minēja trīs Francijas, Vācijas un Austrijas abatiju un klosteru, kur tiek ražoti stiprie alkoholiskie dzērieni, nosaukumus. Tā norādīja, ka alus un stipro alkoholisko dzērienu ražošanas prakse klosteros ir veidojusies jau no Viduslaikiem. Apelācijas padome no šiem apstākļiem secināja, ka pastāv skaidra saistība starp reģistrācijai pieteikto apzīmējumu un konkrētajām precēm. Visbeidzot, tā norādīja, ka prasītājas arguments par to, ka “klosterstoff” nav vispārpieņemts nosaukums, esot neiedarbīgs, jo šī vārdiskā apzīmējuma izmantošana attiecīgo preču apzīmēšanai nevar tikt liegta nākotnē.

19 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Apelācijas padome, pamatojoties uz vārdu “kloster” un “stoff” atsevišķu analīzi, nepietiekami ņemot vērā šī vārdiskā apzīmējuma kopējo iespaidu, esot nepamatoti atzinusi reģistrācijai pieteiktās preču zīmes aprakstošo raksturu. Kopumā tas ļaujot attiecīgajai sabiedrības daļai uztvert reģistrācijai pieteikto preču zīmi kā izdomātu un neparastu nosaukumu, kurā ietverta tikai

norāde uz konkrēto preču izcelsmi. Reģistrācijai pieteiktā preču zīme tiekot uztverta kā tāda, kas apzīmē preci, kura nav citādi noteikta kā tikai ar vārdu “stoff”, bet kurā ir ietverts kaut kas būtisks, neparasts un saistīts ar vietējo ražošanu, kura nāk no vai ir saistīta ar klosteri. Turklāt prasītāja apgalvo, ka vārda “stoff” izmantošana, lai apzīmētu alkoholiskos dzērienus, it īpaši alu, neesot bieži sastopama prakse vāciski runājošajās valstīs. Šāda vārda “stoff” izpratne neesot atrodama vairākās vārdnīcās, interneta vietnēs, kā arī neesot sastopama meklētājprogrammās sniegtajos rezultātos, uz kuriem tā ir atsaukusies. Pat *Duden* vārdnīca, uz kuru atsaukusies Apelācijas padome, pierādot tikai to, ka vārds “stoff” ir izmantojams sarunvalodā un tikai attiecībā uz stiprajiem alkoholiskajiem dzērieniem. Prasītāja arī uzskata, ka tradīcija par alus un spirtoto dzērienu ražošanu klosteros, uz ko atsaukusies Apelācijas padome, nav pazīstama vidusmēra patērētājiem. No šiem faktiem izrietot, ka attiecīgā sabiedrības daļa nevar bez jebkādām pārdomām noteikt nekādu tiešu saikni starp vārdu “klosterstoff” un minētajiem produktiem. Tā kā attiecīgā reģistrācijai pieteiktā preču zīme nav aprakstoša, šī vārdiskā apzīmējuma pieejamības prasība, uz kuru atsaukusies Apelācijas padome, pēc prasītājas domām, neesot piemērojama šajā lietā.

20 *EUIPO* šos argumentus apstrīd.

21 Pirmkārt, ir jānorāda, ka Apelācijas padome ir veikusi katra jēdziena, kas veido reģistrācijai pieteikto preču zīmi, izpēti, par pamatu ņemot attiecīgo vārdu nozīmes, kuras ir atrodamas vārdnīcā *Duden*, kas, kā to atzīst pati prasītāja, ir lielākā un visplašāk pazīstamā vācu valodas vārdnīca. Tāpat nav strīda par to, ka prasītāja neapstrīd vārda “kloster” nozīmi, uz kuru atsaukusies Apelācijas padome.

22 Turpretim ir noraidāms prasītājas arguments par to, ka – pretēji tam, ko norādījusi Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 17. punktā, – saistībā ar alkoholiskajiem dzērieniem vārdnīcā *Duden* vārda “stoff” nozīme esot attiecināta tikai uz stiprajiem alkoholiskajiem dzērieniem, neminot alu un citus uz alus bāzes darinātos izstrādājumus. Prasītāja nav iesniegusi Vispārējai tiesai nevienu pierādījumu, kas pamatotu šo apgalvojumu. Līdz ar to Apelācijas padome, balstoties uz iepriekšminētajā vārdnīcā norādīto, uzskatīdama, ka vārds “stoff” norāda uz alkoholu un ka šādi to uztvers arī attiecīgā sabiedrības daļa, nav pieļāvusi kļūdu.

23 Otrkārt, šāds Apelācijas padomes vērtējums nevar tikt apšaubīts ar apstākli, ka vairākās vārdnīcās, interneta vietnēs un meklētājprogrammās sniegtajos rezultātos, kurus minējusi prasītāja, nav atspoguļota sakarība starp [jēdzienu] “stoff” un alkoholu. Tāpat nav nozīmes tam, ka šī [jēdziena] nozīme vācu valodā varētu nebūt izplatīta un attiekties uz sarunvalodu. Proti, no judikatūras izriet, ka vārdisks apzīmējums nevar tikt reģistrēts, ja vismaz viena no tā iespējamām nozīmēm apzīmē kādu attiecīgo preču vai pakalpojumu īpašību (skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, *Bammer/EUIPO – mydays* (“MÄNNERSPIELPLATZ”), T-372/16, nav publicēts, EU:T:2017:331, 18. un 54. punkts un tajos minētā judikatūra).

24 Tātad Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 17. punktā ir pareizi atzinusi, ka attiecīgā sabiedrības daļa uztvertu reģistrācijai pieteikto preču zīmi kā aprakstošu norādi, ciktāl vidusmēra patērētājs saprastu, ka minēto produktu sastāvā ir klostera izcelsmes vai tur ražots alkohols. Tādējādi, kā tā norādījusi apstrīdētā lēmuma 26. punktā, vārdisks apzīmējums “Klosterstoff” tātad tieši norāda attiecīgajai sabiedrības daļai uz minēto preču daļas veidu un kvalitāti.

25 Treškārt, Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 20. un 21. punktā ir ietvērusi informāciju par Viduslaikos aizsākto alus un spirtoto dzērienu ražošanas tradīciju klosteros. Tā uzskata, ka šie fakti, no attiecīgās sabiedrības daļas viedokļa raugoties, norāda uz konkrētas saiknes starp reģistrācijai pieteikto preču zīmi un minētajām precēm esamību.

26 Prasītāja uzskata, ka šī tradīcija vidusmēra patērētājam nav pazīstama. Tomēr šāds arguments nevar tikt atbalstīts. Vispirms nevar tikt pilnībā izslēgts, ka lielai sabiedrības daļai ir plašas vispārējās zināšanas par alkoholiskajiem dzērieniem (skat. šajā nozīmē spriedumu, 2015. gada 19. maijs, *Granette & Staorežná Distilleries/ITSB – Bacardi* (“42 VODKA JEMNÁ VODKA VYRÁBĚNÁ JEDINEČNOU

TECHNOLOGIÍ 42 %vol.”), T-607/13, nav publicēts, EU:T:2015:292, 105. punkts). Turklāt ir atzīts fakts, ka patērētāji ir pieraduši redzēt klosteru attēlus vai to nosaukumus, it īpaši saistībā ar spirtotajiem dzērieniem un alu (skat. šajā nozīmē spriedumu, 2015. gada 8. oktobris, *Benediktinerabtei St. Bonifaz*/ITSB – *Andechser Molkerei Scheitz* (“Genuß für Leib & Seele KLOSTER Andechs SEIT 1455”), T-78/14, nav publicēts, EU:T:2015:768, 27. un 29. punkts). Visbeidzot, pat pieņemot, ka reģistrācijai pieteiktā preču zīme nevarētu tikt piesaistīta šai tradīcijai, šis apstāklis nav tāds, uz ko balstoties varētu tikt apšaubīts, ka attiecīgā sabiedrības daļa, ieraugot konkrēto vārdisko apzīmējumu, saprastu, ka ir runa par norādi uz produktiem, kuru sastāvā ir alkohols un kuri nāk no klostera vai ir tur ražoti.

27 Turklāt ir noraidāms prasītājas arguments par to, ka šī alus ražošanas tradīcija nav pazīstama dažu dalībvalstu vidusmēra patērētāju vidū, it īpaši Dienvideiropā un Austrumeiropā. Regulas Nr. 207/2009 7. panta 2. punktā ir paredzēts, ka 7. panta 1. punkts ir piemērojams arī tad, ja pamats reģistrācijas atteikumam pastāv tikai kādā Savienības daļā. Šajā sakarā Vispārējā tiesa jau ir atzinusi, ka šī Savienības daļa attiecīgajā gadījumā var būt tikai viens dalībvalsts (skat. spriedumu, 2017. gada 27. jūnijs, *Jiménez Gasalla/EUIPO* (“B2B SOLUTIONS”), T-685/16, nav publicēts, EU:T:2017:438, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Tādējādi ir jāatzīmē, ka Apelācijas padome, noteikdama, no attiecīgas sabiedrības daļas viedokļa raugoties, konkrētas saiknes starp reģistrācijai pieteikto preču zīmi un attiecīgo preču kopumu, tostarp alu, esamību, ir rīkojusies pareizi. Tādējādi nav jālemj par [pamatotību] apstrīdētā lēmuma 20. punktā minētajam un prasītājas apstrīdētajam apgalvojumam par to, ka vārdi “klosterbrauerei” un “klosterbier” esot pazīstami “alus lietpratēju” vidū. Šis iebildums ir neiedarbīgs, ciktāl, pat tad, ja tas tiktu atbalstīts, ar to nevarētu tikt apšaubīti iepriekšminētie apsvērumi.

29 Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka reģistrācijai pieteiktajā preču zīmē ir ietvertas norādes uz konkrēto preci, kura nav noteikta citādi kā tikai ar vārdu “stoff”, bet kurā ir ietverts kaut kas būtisks, neparasts un saistīts ar vietējo ražošanu un kura nāk no vai ir saistīta ar klosteri, tomēr precīzi neapzīmējot vai neaprakstot šo konkrēto objektu. Kopumā vārdisks apzīmējums “Klosterstoff” esot pietiekamā mērā iztēles radīts, kā arī attālināts no ierastā valodas lietojuma attiecīgajā sabiedrības daļā, lai tā neuztvertu šo apzīmējumu kā tikai un vienīgi aprakstošu norādi uz minētajām precēm.

30 Šis arguments nepārliecina. Šajā sakarā ir jāatgādina, ka preču zīme, ko veido neoloģisms vai vārds, kurš sastāv no elementiem, katrs no kuriem apraksta preces vai pakalpojumus, attiecībā uz kuriem pieteikta reģistrācija, arī pati ir aprakstoša attiecībā uz šīm precēm vai pakalpojumiem Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē, izņemot, ja starp neoloģismu vai vārdu un vienkāršu elementu kopumu, kas to veido, pastāv uztverama nobīde. Lai tas tā būtu, ir nepieciešams, lai kombinācijas neparastā rakstura dēļ saistībā ar minētajām precēm vai pakalpojumiem neoloģisms vai vārds radītu pietiekami attālinātu iespaidu no tā, kuru rada vienkārša šo neoloģismu vai vārdu veidojošo elementu nozīmju kombinācija tādējādi, ka neoloģisms vai vārds pārsniedz minēto elementu kopumu (skat. spriedumus, 2005. gada 22. jūnijs, *Metso Paper Automation*/ITSB (“PAPERLAB”), T-19/04, EU:T:2005:247, 27. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2008. gada 22. maijs, *Radio Regenbogen Hörfunk in Baden*/ITSB (“RadioCom”), T-254/06, nav publicēts, EU:T:2008:165, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Tomēr ir jākonstatē, ka attiecīgais vārdiskais apzīmējums nav neparasta [lingvistiska] konstrukcija vācu valodas noteikumu ziņā, tādēļ, kā to būtībā pamatoti norādījusi Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 17., 23. un 25. punktā, šis apzīmējums skaidri informē konkrēto sabiedrības daļu par to, ka attiecīgo produktu sastāvā ir klostera izcelsmes vai tur ražots alkohols.

32 Līdz ar to Apelācijas padome nav pieļāvusi kļūdu, iebilstot pret pieteiktās preču zīmes reģistrāciju saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktu attiecībā uz šādām precēm: “alus un alus produkti; dzērienu maisījumi uz alus pamata; dzērienu gatavošanai paredzēti izstrādājumi”, kuras ietilpst 32. klasē, un “alkoholiskie dzērieni, izņemot alus; spirtotie dzērieni un liķieri, it īpaši

viskijs, stiprie alkoholiskie dzērieni, čagu vīns; alkoholisko dzērienu maisījumi, izņemot dzērienus uz alus pamata; alkoholisko dzērienu gatavošanai paredzēti izstrādājumi”, kuri ietilpst 33. klasē. Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu – Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu

33 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Apelācijas padome, uzskatot, ka reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei nepiemīt atšķirtspēja Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā.

34 *EUIPO* apstrīd šo argumentu.

35 Kā izriet no Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta, lai apzīmējumu nevarētu reģistrēt kā Eiropas Savienības preču zīmi, pietiek ar to, ka ir piemērojams viens no absolūtajiem atteikuma pamatiem (spriedumi, 2002. gada 19. septembris, *DKV*/ITSB, C-104/00 P, EU:C:2002:506, 29. punkts, un 2015. gada 7. oktobris, Kipra/ITSB (“ΧΑΛΛΟΥΜΙ” un “HALLOUMI”), T-292/14 un T-293/14, EU:T:2015:752, 74. punkts).

36 Tādējādi, tā kā saistībā ar attiecīgajām precēm no iepriekš aplūkotā pirmā pamata izskatīšanas izriet, ka reģistrācijai pieteiktajam apzīmējumam ir aprakstošs raksturs Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē, un šis pamats jau pats par sevi attaisno apstrīdēto reģistrācijas atteikumu, tad katrā ziņā nav lietderīgi izskatīt pamata attiecībā uz minētās regulas 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu pamatotību (skat. šajā nozīmē rīkojumu, 2008. gada 13. februāris, *Indorata-Serviços e Gestão*/ITSB, C-212/07 P, nav publicēts, EU:C:2008:83, 28. punkts).

Par trešo pamatu – Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta g) apakšpunkta pārkāpumu

37 Pretēji Apelācijas padomes nolemtajam prasītāja apgalvo, ka reģistrācijai pieteiktā preču zīme nevarot maldināt attiecīgo sabiedrības daļu attiecībā uz šādām 32. klasē ietvertajām precēm: “bezalkoholiskie dzērieni, tostarp bezalkoholiskais alus”. Tā uzskata, ka uzmanīgam vidusmēra patērētājam ir acīmredzams, ka bezalkoholisko dzērienu sastāvā nav alus vai cita veida alkohola. Turklāt reģistrācijas atteikuma pamats par reģistrācijai pieteiktās preču zīmes maldinošo raksturu varot tikt piemērots tikai tad, ja tā būtu maldinoša attiecībā uz visām precēm, uz kurām tā attiecas.

38 *EUIPO* šos argumentus apstrīd.

39 Vispirms ir jānorāda, ka ar šo pamatu prasītāja vēlas apšaubīt apstrīdēto lēmumu, ciktāl Apelācijas padome reģistrācijai pieteikto preču zīmi ir uzskatījusi par maldinošu attiecībā uz šādām 32. klasē ietilpstošajām precēm: “bezalkoholiskie dzērieni, tostarp bezalkoholiskais alus”. Tātad tas ir nošķirams no pirmajiem diviem pamatiem, ar ko prasītāja apstrīdēja atteikumu reģistrēt attiecīgo preču zīmi attiecībā uz 32. un 33. klasē ietilpstošajiem alkoholiskajiem dzērieniem.

40 Ņemot vērā šo atšķirību, 35. un 36. punktā minētā judikatūra nav attiecināma uz attiecīgo pamatu. Vārdiskā apzīmējuma “Klosterstoff” aprakstošā rakstura konstatēšana attiecībā uz alkoholiskajiem dzērieniem nenozīmē, ka Vispārējai tiesai nav jāvērtē reģistrācijai pieteiktās preču zīmes iespējamais maldinošais raksturs attiecībā uz cita veida precēm, proti, “bezalkoholiskajiem dzērieniem, tostarp bezalkoholisko alu”.

41 Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta g) apakšpunktu netiek reģistrētas preču zīmes, kuru raksturs ļauj maldināt sabiedrību, piemēram, attiecībā uz preču vai pakalpojumu raksturu, kvalitāti vai ģeogrāfisko izcelsmi.

42 Šajā sakarā ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru reģistrācijas atteikuma atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta g) apakšpunktam gadījumā ir jāspēj pierādīt, ka pastāv patērētāja faktiskā maldināšana vai pietiekami nopietna maldināšanas iespēja (skat. šajā nozīmē saistībā ar Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.), 3. panta 1. punkta g) apakšpunktu, kura teksts ir identisks Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1 punkta g) apakšpunkta formulējumam, spriedumus, 1999. gada 4. marts, *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola*, C-87/97, EU:C:1999:115, 41. punkts, un 2006. gada 30. marts, *Emanuel*, C-259/04, EU:C:2006:215, 47. punkts; skat. arī spriedumus, 2017. gada 8. jūnijs, *W. F. Gözze Frottierweberei* un *Gözze*, C-689/15, EU:C:2017:434, 54. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2011. gada 5. maijs, *SIMS – École de ski internationale* /ITSB – *SNMSF* (“esf école du ski français”), T-41/10, nav publicēts, EU:T:2011:200, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 35. un 36. punktā ir atzinusi, ka, ja vidusmēra patērētājs redzētu vārdisko apzīmējumu “Klosterstoff” uz attiecīgo produktu iepakojuma, kuri ir “bezalkoholiskie dzērieni, tostarp bezalkoholiskais alus”, vārda “stoff” esamības dēļ tas liktu viņiem domāt, ka attiecīgo produktu sastāvā ir alkohols. Tā uzskata, ka no tā izriet, ka reģistrācijai pieteiktā preču zīme, ņemot vērā, ka tajā ir ietverta skaidra norāde par to, ka visas uz šo preču zīmi attiecināmās preces ir alkoholiskie dzērieni, lai gan “bezalkoholiskie dzērieni, tostarp bezalkoholiskais alus”, nesatur alkoholu, ir maldinoša.

44 Ņemot vērā apsvērumus, kas sniegti, izvērtējot pirmo pamatu, ir jāpiekrīt Apelācijas padomes nostājai par to, ka vidusmēra patērētājs saistīs vārdu “stoff” ar alkoholu. Tātad Apelācijas padome pamatoti ir atzinusi, ka reģistrācijai pieteiktajā preču zīmē ir ietverta maldinoša norāde, tiklīdz tā ir attiecināma uz bezalkoholiskajiem dzērieniem.

45 Šā secinājuma pamatotību neatspēko tas, ka uz šiem produktiem, kā apgalvo prasītāja, ir norādīts attiecīgo dzērienu sastāvs. Vispirms saskaņā ar šo argumentāciju tas nozīmētu, ka attiecīgās preču zīmes vidusmēra patērētāju maldinošais raksturs tiktu novērsts tikai tad, ja viņš izlasītu etiķeti, kurā ir norādītas attiecīgā dzēriena sastāvdaļas. Pretēji prasītājas apgalvojumam nav pierādījumu, lai varētu uzskatīt, ka patērētāji apzinātos to, ka šie dzērieni nesatur alkoholu. Kā uzsver *EUIPO*, patērētāji var tikt mudināti pirkt šos produktus steigā, neveltot laiku, lai iepazītos ar iepakojuma tekstu. Turklāt no judikatūras izriet, ka patērētājam piedāvātā iespēja ar etiķetes palīdzību uzzināt, kādas ir konkrētā dzēriena izgatavošanā izmantotās sastāvdaļas, pati par sevi nav pretrunā tam, ka attiecīgā preču zīme, kas apzīmē minētās preces, ir maldinoša (skat. šajā nozīmē spriedumu, 2009. gada 19. novembris, *Torresan*/ITSB – *Klosterbrauerei Weissenohe* (“CANNABIS”), T-234/06, EU:T:2009:448, 43. punkts).

46 Visbeidzot nevar piekrist prasītājas argumentam par to, ka Regulas 207/2009 7. panta 1. punkta g) apakšpunktā norādītais atteikuma pamats ir piemērojams tikai tad, ja attiecīgā preču zīme ir maldinoša attiecībā uz visām ar to aptvertajām precēm. Proti, *EUIPO* var iebilst pret preču zīmes reģistrāciju attiecībā uz dažām ar to aptvertajām precēm pat tad, ja tās maldinošs raksturs attiecas tikai uz minētajām precēm, nevis visām precēm kopumā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 27. oktobris, *Caffè Nero Group*/*EUIPO* (“CAFFÈ NERO”), T-37/16, nav publicēts, EU:T:2016:634, 53. un 54. punkts, un 2016. gada 27. oktobris, *Caffè Nero Group*/*EUIPO* (“CAFFÈ NERO”), T-29/16, nav publicēts, EU:T:2016:635, 48. un 49. punkts).

47 No tā izriet, ka trešais pamats ir jānoraida.

Par ceturto pamatu – EUIPO agrākās lēmumpieņemšanas prakses neņemšanu vērā

48 Šis pamats ir balstīts uz diviem iebildumiem. Pirmajā iebildumā prasītāja norāda, ka, atsakot pieteiktās preču zīmes reģistrāciju, Apelācijas padome neesot pietiekami pamatojusi iemeslus, kuru dēļ tā ir novirzījusies no *EUIPO* agrākās lēmumpieņemšanas prakses. Proti, tā norāda, ka vairākas agrākas vārdiskas preču zīmes ir reģistrētas *EUIPO* vai tās ir bijušas valsts vai starptautiskās reģistrācijas

priekšmets attiecībā uz 32. un 33. klasē ietilpstošajām precēm, lai gan tajās bija ietverta sastāvdaļa “stoff”. Otrajā iebildumā, kurš Vispārējā tiesā ir izvirzīts pirmo reizi, ir norādīts, ka Apelācijas padome esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo vairākas agrākas vārdiskas preču zīmes ir reģistrētas *EUIPO* vai tās ir bijušas valsts vai starptautiskās reģistrācijas priekšmets attiecībā uz 32. un 33. klasē ietilpstošajām precēm, lai gan tajās bija ietverta sastāvdaļa “kloster”.

49 *EUIPO* šos argumentus apstrīd.

50 Attiecībā uz pirmo iebildumu ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 75. panta pirmo teikumu (tagad – Regulas 2017/1001 94. panta pirmais teikums) *EUIPO* lēmumos ir jānorāda pamatojums. Saskaņā ar judikatūru šim pienākumam ir tāda pati piemērošanas joma kā tam, kas ir paredzēts LESD 296. pantā, un tā mērķis ir, pirmkārt, ļaut ieinteresētajām personām noskaidrot pieņemtā lēmuma pamatojumu, lai aizstāvētu savas tiesības, un, otrkārt, ļaut Savienības tiesai veikt lēmuma tiesiskuma kontroli (skat. 2004. gada 28. aprīļa spriedumu, *Sunrider*/ITSB – *Vitakraft-Werke Wührmann* un *Friesland Brands* (“VITATASTE” un “METABALANCE 44”), T-124/02 un T-156/02, EU:T:2004:116, 72. un 73. punkts un tajos minētā judikatūra).

51 Tāpat ir jāatgādina, ka lēmumi, kas *EUIPO* apelācijas padomēm ir jāpieņem saskaņā ar Regulu Nr. 207/2009 attiecībā uz apzīmējuma kā Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju, tiek pieņemti, īstenojot saistošo kompetenci, nevis rīcības brīvību. Tāpēc šādu lēmumu tiesiskums ir jāvērtē, pamatojoties vienīgi uz šo regulu, kā tā ir interpretēta Savienības tiesā, nevis uz agrāko *EUIPO* apelācijas padomju lēmumpieņemšanas praksi (skat. šajā nozīmē spriedumus, 2007. gada 26. aprīlis, *Alcon*/ITSB, C-412/05 P, EU:C:2007:252, 65. punkts; 2012. gada 2. maijs, “UniversalPHOLED”, T-435/11, nav publicēts, EU:T:2012:210, 37. punkts, un 2012. gada 8. maijs, *Mizuno*/ITSB – *Golfino* (“G”), T-101/11, nav publicēts, EU:T:2012:223, 77. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt ir nospriests, ka, lai gan, ņemot vērā vienlīdzīgas attieksmes un labas pārvaldības principus, *EUIPO* ir jāņem vērā lēmumi, kas jau ir pieņemti, un jāpievērš īpaša uzmanība jautājumam par to, vai konkrētais gadījums būtu jāizlemj tāpat, šo principu piemērošanai tomēr ir jābūt saskaņotai ar tiesiskuma principu (skat. spriedumu, 2015. gada 21. janvāris, *Sabores de Navarra*/ITSB – *Frutas Solano* (“KIT, EL SABOR DE NAVARRA”), T-46/13, nav publicēts, EU:T:2015:39, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

52 Turklāt Eiropas Savienības preču zīmju sistēma ir autonoma sistēma, ko veido tai raksturīgo normu un mērķu kopums, jo tās piemērošana nav atkarīga ne no vienas valsts sistēmas. Līdz ar to iespēja apzīmējumu reģistrēt kā Eiropas Savienības preču zīmi ir jāizvērtē vienīgi uz atbilstoša tiesiskā regulējuma pamata. *EUIPO* un attiecīgā gadījumā Savienības tiesai nav saistoši dalībvalstu un jo mazāk – trešās valsts līmenī pieņemti lēmumi, pat ja šīs iestādes tos var ņemt vērā, un nevienā Regulas Nr. 207/2009 normā *EUIPO* vai prasības gadījumā – Vispārējai tiesai nav uzlikts pienākums sasniegt rezultātus, kas būtu identiski valsts iestādes un tiesas līdzīgā situācijā sasniegtajiem rezultātiem (skat. spriedumu, 2015. gada 15. jūlijs, *Australian Gold*/ITSB – *Effect Management & Holding* (“HOT”), T-611/13, EU:T:2015:492, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 Šajā lietā Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 38. punktā ir atzinusi, ka ar prasītājas norādītajām Eiropas Savienības preču zīmēm, kurās ir izmantots jēdziens “stoff”, netiek apstrīdēts pārbaudītāja vērtējums [konkrētajā lietā]. Turklāt tajā pašā punktā tā ir norādījusi, ka minētās preču zīmes, ņemot vērā, ka, lai gan tajās ir ietverta sastāvdaļa “stoff”, tā ir daļa no citiem jēdzieniem, nav salīdzināmi apzīmējumi. Attiecībā uz Vācijas vai starptautiskajā reģistrā reģistrētajām preču zīmēm, kurās arī ir ietverts vārds “stoff”, tā apstrīdētā lēmuma 39. punktā ir norādījusi, ka šīs reģistrācijas nav attiecināmas uz attiecīgā procesa priekšmetu un tātad nav pamata grozīt tās lēmumu par atteikumu reģistrēt pieteikto preču zīmi.

54 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, ir jākonstatē, ka šāds pamatojums ir pietiekams.

55 Attiecībā uz otro iebildumu *EUIPO* norāda, ka prasītājas prasības pieteikuma pielikumā K 13 esošie dokumenti ir nepieņemami, jo tie Vispārējā tiesā tika iesniegti pirmo reizi.

56 Šajā pielikumā ir ietverts 2016. gada 23. novembra izvilkums no *polymark* Vācijas tīmekļa vietnes. Izvilkumā ir norādītas septiņas vārdiskas preču zīmes, kuru apzīmējumos ir vārds “kloster” un kuras ir reģistrētas kā Eiropas Savienības vai Vācijas preču zīmes, vai kā tādas, kas reģistrētas atbilstīgi starptautiskiem nolīgumiem, aizsardzību attiecinot uz Eiropas Savienību.

57 Lai gan šie dokumenti Vispārējā tiesā ir iesniegti pirmo reizi, tie nav pierādījumi kā tādi Vispārējās tiesas Reglamenta 85. panta izpratnē, bet gan attiecas uz *EUIPO*, kā arī citu valsts un starptautisko iestāžu lēmumpieņemšanas praksi, uz kuru, pat ja tā ir izveidota jau pēc attiecīgā procesa *EUIPO*, pusēm ir tiesības atsaukties (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 24. novembris, *Sadas*/ITSB – *LTJ Diffusion* (“ARTHUR ET FELICIE”), T-346/04, EU:T:2005:420, 20. punkts; 2014. gada 18. novembris, *Repsol*/ITSB – *Adell Argiles* (“ELECTROLINERA”), T-308/13, nav publicēts, EU:T:2014:965, 20. punkts, un 2016. gada 24. novembris, *CG*/*EUIPO* – *Perry Ellis International Group* (“P PRO PLAYER”), T-349/15, nav publicēts, EU:T:2016:677, 18. un 19. punkts). Tādējādi iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

58 Piemērojot iepriekš 51. un 52. punktā minēto judikatūru, prasītājas iebildums tomēr ir noraidāms. It īpaši, kā ir norādīts iepriekš 32. un 44. punktā, Apelācijas padome pamatoti ir atzinusi, ka reģistrācijai pieteiktā preču zīme, no vienas puses, ir aprakstoša attiecībā uz šādām precēm: “alus un alus produkti; dzērienu maisījumi uz alus pamata; dzērienu gatavošanai paredzēti izstrādājumi”, kuras ietilpst 32. klasē, un “alkoholiskie dzērieni, izņemot alus; spirtotie dzērieni un liķieri, it īpaši viskijs, stiprie alkoholiskie dzērieni, čagu vīns; alkoholisko dzērienu maisījumi, izņemot dzērienus uz alus pamata; dzērienu gatavošanai paredzēti izstrādājumi”, kuri ietilpst 33. klasē (skat. iepriekš 32. punktu), un, no otras puses, tai piemīt sabiedrību maldinošs raksturs, to attiecinot uz bezalkoholiskajiem dzērieniem (skat. iepriekš 44. punktu), no kā izriet, ka prasītāja nevar lietderīgi atsaukties uz agrākajiem *EUIPO* lēmumiem, lai apstrīdētu šo apsvērumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 21. janvāris, “KIT, EL SABOR DE NAVARRA”, T-46/13, nav publicēts, EU:T:2015:39, 47. punkts un tajā minētā judikatūra). Apstāklis, ka agrāk ir reģistrētas preču zīmes, kas ietver sastāvdaļu “kloster”, neļauj apšaubīt attiecīgās reģistrācijai pieteiktās preču zīmes aprakstošo un maldinošo raksturu.

59 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ceturtais pamats un līdz ar to prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

60 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai nolēmums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar *EUIPO* prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

***2) Alpirsbacher Klosterbräu Glauner GmbH & Co. KG* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 26. oktobrī.

[Paraksti]